

THE STANDARD

STAND UP FOR THE PEOPLE

GUEST

เบื้องลึก เบื้องหลัง 'ประเทศกูมี' เรื่องเล่าจากเด็กเสิร์ฟน้ำในกองถ่าย

โดย ลิลลี่ คุ

30.10.2018

<https://thestandard.co/behind-rap-against-dictatorship/>

- ระหว่างรอผู้กำกับเอมวีว่าง น้องๆ ก็พัฒนาความต้องการที่อยากจะเห็นอยู่ในเอมวี ตั้งแต่ 14 ตุลา 6 ตุลา พฤษภาทมิฬ รัฐประหารสองรอบล่าสุด 49 และ 57 จนมาถึงเรื่องของนักศึกษาโดนทำร้ายในช่วงยุคของรัฐบาล เผด็จการทหารในยุคปัจจุบัน ลักษณะการถ่ายทำจะเป็นในรูปแบบ คนหนึ่งร้องชวงหนึ่ง ก็จะใส่เหตุการณ์หนึ่งเข้าไป สิบคนร้อง สิบชวงเพลง ก็ใช้สิบชวงฉากของเหตุการณ์นั้นๆ
- เอ็มวีนี้ได้บทสรุปที่ผ่านการพัฒนากระบวนการทางความคิดมาสุดที่เหมือนวงเวียน มันย้ำ มันซ้ำ มันวน ลูปอย่างไม่เคยหลุดพ้น ซ้ำแล้ว ซ้ำอีก ซ้ำแล้ว ซ้ำอีก... ตายมาแล้วก็รอบ แต่ไม่เคยมีใครชำระคดีความ ไม่เคยชำระ เป็นบทเรียน แกรมซ้ำด้วยการให้สัมผัสให้เลือนกันเออะ แบบที่ผ่านมาแล้ว ให้มันผ่านไป
- จึงเป็นที่มาของการเอาจุดที่ปวดร้าวที่สุดในประวัติศาสตร์ที่ประชาชนโดนกระหน่ำ กระทำร้ายยามาถ่ายทอด ในช่วงที่รัฐสร้างความแตกแยกให้ประชาชน จนประชาชนต้องมาเช่นฆ่ากันเอง... 6 ตุลา 2519... ฉากนั้น... วันนั้น... รอยยิ้มนั้น... เก้าอี้... ศพนั้น... ไม่รู้ชื่อ จนทุกวันนี้
ฉันเป็นแค่คนเสิร์ฟน้ำในกองถ่าย แต่ก็สามารถโหนกระแสเพลงแร็ปที่กำลังดังขนาดนี้ได้เหมือนกันนะ

ที่สำคัญกว่านั้น การเป็นเพียงแคเด็กเสิร์ฟน้ำ มันเหมือนเราเป็นแมลงสาบตัวน้อยๆ ที่แทรกซึมและแอบไปฟังว่า เขาวางแผนกันอย่างไร เขาพัฒนาระบบและกระบวนการคิดในการสร้างเอ็มวีตัวหนึ่งได้อย่างไร เด็กเสิร์ฟน้ำตัวน้อยๆ คนหนึ่งจึงแอบร่ายยาวถึงเบื้องหลัง MV ที่กำลังอยู่ในกระแสของสังคมขนาดนี้ได้

“เด็กเสิร์ฟน้ำ...มาช่วยพี่หน่อยนะ” พี่เป็ย-ธีระวัฒน์ รุจินธรรม ผู้กำกับมิวสิกวิดีโอ ‘ประเทศกูมี’ เอ่ยขึ้นมาในวันหนึ่ง ขณะนั่งกินปิ้งย่างราคาถูกอยู่ด้วยกัน ระหว่างที่แกกำลังคุยอยู่กับบอมบ์ ผู้ช่วยผู้กำกับอีกคนหนึ่ง ฉันผู้กำลังคิบบนอย่างหอมๆ อย่างเมามัน ก็เงยหน้าขึ้นมาแล้วบอกว่า “ไม่เอาได้ไหม กลัว”

“หี ไม่ได้...” เขาตอบ

ย้อนกลับไป ตอนที่ได้รู้ว่าน้องๆ นักแร็ปทั้งหมดอยู่ระหว่างกำลังพัฒนาเพลงของตัวเองนั้น เดโมเพลงก็ได้ถูกส่งออกมาให้เหล่าผู้กำกับฟังบ้างแล้ว มีแต่คนสะใจว่า

“หุย เพลงแรงดี หุย เพลงมันดี หุย เพลงนี้จี๊ดเลย จี๊ด โดนหลายจุด โดนทุกจุด”

พี่เป็ยผู้ได้ฟังเพลงนี้เป็นคนแรกๆ นำเพลงมาให้น้องๆ ผู้ช่วยทุกคนฟัง ซึ่งทุกคนก็ตอบกลับมาว่า “ทำแล้ว เรียกด้วย”

คนเสิร์ฟน้ำอย่างฉันก็มองบน พลังคิดในใจว่า ‘มันน่ากลัวนะ...’

จนเมื่อเพลงเสร็จ น้องๆ นักแร็ปก็มาหาพี่เป็ยจริงๆ พร้อมกับไฟล์เพลงที่มิคซ์เสร็จแล้ว ซึ่งฟังแล้วเพราะยิ่งกว่าเดโม พร้อมกับบอกพี่เป็ยว่า “พวกผมอยากได้เอ็มวี” แต่พี่เป็ยก็ติดเดินทางไปเชียงใหม่ เพื่อรับจ้างถ่ายหนังของต่างประเทศเรื่องหนึ่ง น้องๆ ก็เลยต้องรอพักใหญ่กันเลยทีเดียว

เพื่อไม่ให้เสียเวลา น้องๆ ก็พัฒนาความต้องการที่อยากจะเห็นอยู่ในเอ็มวี ในหลากหลายความคิดเห็น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวในอดีตอันไกลโพ้น ตั้งแต่ 14 ตุลา 6 ตุลา พฤษภาทมิฬ รัฐประหารสองรอบล่าสุด 49 และ 57 จนมาถึงเรื่องของนักศึกษาโดนทำร้ายในช่วงยุคของรัฐบาลเผด็จการทหารในยุคปัจจุบัน ลักษณะการถ่ายทำจะเป็นในรูปแบบ คนหนึ่งร้องช่วงหนึ่ง ก็จะใส่เหตุการณ์หนึ่งเข้าไป สิบคนร้อง สิบช่วงเพลง ก็ใช้สิบช่วงฉากของเหตุการณ์นั้นๆ

สองเดือนผ่านไป พี่เขากลับมาประชุมกับน้องๆ นักแรปเพื่อพัฒนาเอ็มวีร่วมกัน ซึ่งทุกคนก็เห็นด้วยกับการนำภาพประวัติศาสตร์ที่เคยมีฉากของการทำร้ายประชาชนฆ่าแล้วฆ่าเสามาใช้ในเอ็มวี

ด้วยความที่ผู้กำกับพร้อมกับพี่เอกช่างภาพคู่ใจ ล้วนจบมาทางด้านประวัติศาสตร์ทั้งคู่ แม้จะต่างสถาบัน คนหนึ่ง มศว. คนหนึ่ง มธ. แต่ก็คงไว้ซึ่งคำถามคาใจอยู่ในสมองว่า เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่เป็นการตายของประชาชนนั้น ล้วนแล้วแต่ไม่เคยได้มีการชำระให้เป็นทางการอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะจากรัฐเอง หรือจากนักวิชาการ ด้านประวัติศาสตร์ทั้งประเทศเองก็ตาม แล้วความจริงเป็นอย่างไรกันแน่

จริงอยู่ว่า รัฐน่าจะทำการชำระประวัติศาสตร์หลายๆ เรื่องที่เกิดขึ้น แต่ในเหตุการณ์แทบทุกเหตุการณ์

รัฐ คือ ผู้ต้องสงสัยในกระทำความรุนแรงมิใช่หรือ

รัฐ คือ ผู้ต้องสงสัยในการเป็นต้นตอแห่งเหตุ มิใช่หรือ

รัฐ คือ ผู้ครองอำนาจการปกครองและกดขี่ แล้วยังคงดำรงไว้ซึ่งอำนาจนั้นๆ ตลอดมา มิใช่หรือ

ไม่แปลกใจเลย ที่รัฐจะทำตัวนิ่งเฉย ประหนึ่งเรื่องราวทั้งหมดโดนซุกไว้ในพรม ไม่ต่างอะไรกับประเพณีไทยที่ต้องหลบซ่อนอยู่ภายใต้ศีลธรรมจรรยาและประเพณีอันดีงาม

แต่การเรียนประวัติศาสตร์ของเหล่านักวิชาการเองเล่า ไม่สงสัยบ้างหรือ ไม่คิดจะรวมพล ระดมคนให้กลายเป็นเรื่องราวที่ต้องชำระให้ถูกต้องที่บอกกับสังคมแล้วทำให้เป็นบทเรียนอย่างแท้จริงหรือ ว่า 'ใครฆ่า ใครถูกฆ่า ก็คน มาฆ่า ก็คนที่ถูกฆ่า ใครสั่งฆ่า ใครรับคำสั่งฆ่า'

เด็กเสิร์ฟน้ำอย่างฉับ พังเขาประชุมกันได้แต่อ้าปากค้าง ต่างคนต่างพละม่นแบบที่เต็มไปด้วยอารมณ์ศิลปิน และความมีจิตวิญญาณ ส่วนฉันกลับรู้สึกหวาดหวั่น... ก็ใครจะกล้าตั้งง้างกับรัฐเล่า

“ก็พวกกูนี่แหละ” ฉันสะดุ้งโหยง เสียงกระซิบตอบกลับมาเบาๆ แต่รู้สึกเหมือนมันดังลั่นไปทั่วประเทศ

เอ็มนี่นี้ได้บทรูปที่ผ่านการพัฒนากระบวนการทางความคิดมาสุดที่เหมือนวงเวียน มันย้ำ มันซ้ำ มันวนลูปอย่างไม่เคยหยุดฟัน ฆ่าแล้ว ฆ่าอีก ฆ่าแล้ว ฆ่าอีก... ตายมาแล้วก็รอบ แต่ไม่เคยมีใครชำระคดีความ ไม่เคยชำระเป็น บทเรียน แถมซ้ำด้วยการ ให้ลืมให้เลือนกันเถอะ แบบที่ผ่านมาแล้วให้มันผ่านไป

ในเมื่อมันซ้ำ ในเมื่อมันยังย้ำ จนก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะถึงคิวเรา เราต้องตอก เราต้องย้ำ เราต้องให้คนไม่รู้ ได้รู้เสียทีสิ นี่คือแนวคิดของทีมงาน

จึงเป็นที่มาของการเอาจุดที่ปวดร้าวที่สุดในประวัติศาสตร์ที่ประชาชนโดนกระหน่ำ กระทบย้ายมาถ่ายทอด ในช่วงที่รัฐสร้างความแตกแยกให้ประชาชน จนประชาชนต้องมาเชนชากันเอง มาตำท้อคนชาติเดียวกันแท้ๆ ทั้งที่ก็เป็นคนเหมือนกันทั้งนั้น ที่เลวร้ายกว่านั้นคือ... แม้แต่ศพ ก็ยังไม่เว้น

6 ตุลา 2519... ฉากนั้น... วันนั้น... รอยยิ้มนั้น... เก้าอี้... ศพนั้น ไม่รู้ชื่อ จนทุกวันนี้

‘เอาใหม่...?’
น้องๆ นักแรป... เอา

ผู้กำกับ และ ผู้ช่วย... เอา
 ทีมเบื้องหลัง... เอา
 เด็กเสิร์ฟน้ำ... สายหัวอยู่คนเดียว

แผนงาน Pre Production จึงได้เริ่มขึ้น

ถ่ายอย่างไร?

ในความเป็นช่างภาพมืออาชีพ พี่เอกกับพี่เปีย แม้กระทั่งพี่ต๋อย ช่างภาพอีกคน พวกนี้คือเหมือนกัน ชอบบอยแล้ว
 ความท้าทาย การได้ถ่ายหนังยาวสักสิบนาทีโดยไม่มีการตัด การได้ถ่าย One Cut Longtake อีกสักครั้งใน
 ชีวิตมูฟเมนต์ทุกมูฟมันต้องเพอร์เฟกต์ มันต้องเก่ง ผ่านการซ้อมมาอย่างดี มันต้องได้

ทีมอาร์ตได้รูปต้นฉบับที่ได้รับรางวัลมา ก็บอกเลยว่า มือก้อปต้นไม้กับศพจะเอาให้เหมือนจริงที่สุด แล้วจะหา
 โลเคชันได้พร้อม ไม่ต้องห่วง เเท่าไรเท่ากัน

ทีมคอสตูมเป็นอะไรที่หาได้ยากที่สุด จากการทำ Study ของภาพ มันต้องเหมือน ดังนั้นต้องหาเสื้อผ้าในยุค
 70 ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ต้องพยายามความหาว่าจะเจอนักสะสมเสื้อผ้ายุคนั้น จนสุดท้ายแทบจะต้องก้ม
 กราบนึกสะสม

ทีมแคสติ้งเป็นอะไรที่ผู้กำกับคาดหวังไว้สูงมาก เพราะมีคน 17 คนที่อยู่ในภาพต้นฉบับ เราต้องการให้ทุกคน
 เหมือนจริงมากที่สุด ต้องใช้การแคสติ้งให้เหมือนที่สุด ส่วนคนที่รายล้อมด้านหลัง ดูให้ดีสิ ล้วนแล้วแต่เป็นเพศ
 ชาย ต่างวัย ต่างอาชีพด้วยเสื้อผ้าที่แตกต่างและดูหนาแน่น ดังนั้นตัวประกอบต้องมีตัวเลข 100 คนเป็นอย่างต่ำ

ทีมกล้องและฉาก ตกลงกันว่าด้วยคอนเซปต์จากพี่เปีย ผู้กำกับ เราจะถ่ายกันเป็นวงกลม เสมือนหนึ่งปัญหาของ
 ประเทศที่อยู่ในวังวน ไม่หลุดพ้นออกไปเสียที ดังนั้นจึงต้องใช้ Green Screen ล้อมรอบเพื่อเป็นฉากไว้ทำ CG
 ในช่วงหลัง แล้วนักแสดงก็ล้อมกรอบวงกระชับที่รอบต้นไม้ รอบศพนิรนามที่โดนแขวนอีกทีหนึ่ง

ตอนที่เด็กเสิร์ฟน้ำอย่างฉันได้รู้ว่า พี่เขาต้องหาตัวประกอบถึง 100 คน ฉันก็รู้ว่า สวัสดิการน้ำอย่างฉันต้องเหนื่อย
 แน่ๆ เพราะฉะนั้นฉันจะหนี หนี และไม่ทำ ลองคิดเล่นๆ ว่าร้อยคนบวกทีมงาน มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ ปาไปเกือบ
 150 ชีวิต เด็กเสิร์ฟน้ำคนเดียวเอาไม่อยู่หรอก

พอถึงตอนจะถ่าย ก็ถ่ายไม่ได้เสียที ฝนคือเหตุหลัก ฝนตกเกือบทุกวัน การขอให้น้องๆ มาช่วยงาน น้องๆ ทุกคนต้องว่างกับวันที่จะถ่าย เพราะทุกคนมีเวลาน้อย และมีงานต้องทำ แต่ก็มาช่วยๆ กันฉันท์พี่น้อง และอุดมการณ์ไม่มากก็น้อย

แต่ฝนก็ไม่เป็นใจ เพราะเดือนสิงหาคม ก็นายน ฝนตกตอนบ่ายตลอด จนเหล่าน้องๆนักแรปร้อนใจบอกว่า “พี่ผมอยากได้เอ็มวีเดือนตุลาคม” ผู้กำกับเลยบอกกับฉันผู้เป็นเด็กเสิร์ฟน้ำว่า “อ้าว เสี่ยงดู เอาส์กว่า” และแล้วเราก็ได้วัน ได้โลเคชั่นที่ไกลมาก อย่าถามว่าอยู่ไหน ให้ไปอีกก็ไปไม่ถูก แต่มันเป็นความน่ารักที่ทุกคนพร้อมมาก

นัดหมายพร้อม อีกสองวันถ่าย ฉันได้รับโทรศัพท์

“ช่วยพี่หน่อยนะ”

ฉันเหลือกตามองบน “คุณงั้นไม่พ่นสินะ”

ก่อนวันถ่ายอีกหนึ่งวัน ปัญหาเกิด หาตัวประกอบได้ไม่ครบ หาไม่ได้เลย พี่เปียแทบจะวินแตก แต่ก็อดทน แล้วพยายามแก้ไข

ได้ไม่ครบ จะเลื่อนวัน เฮ้ย เลื่อนไม่ได้โว้ย ทุกคนไม่ว่าง ทุกคนมีงาน นัดกันแล้ว จะมาบอกเลิกก่อนหนึ่งวันคงไม่ง่าย

ท้ายสุด หามาได้แค่ 60 คน เหล่าผู้ช่วยผู้กำกับที่ทราบปัญหาได้แต่ทอดถอนใจให้ฉันไต่ยืน พร้อมกับบอกว่า ผู้กำกับใจเย็นจริงๆ

ท้ายสุด “60 ก็ 60 ทำใจ”

ถึงวันถ่ายทำ ทุกคนมาถึงที่พร้อมแดดที่แรงมาก ฉันมาสายกว่าทุกคน และไม่มีน้ำ เพราะน้ำอยู่ในรถอีกคัน แล้วตื่นมาสาย ทำให้ทีมต้องไปหาน้ำที่อื่นมาก่อน พี่เปียมองเข้มมาสายตาเหมือนดู ฉันก็มองไปรอบๆ ทำเหมินๆ เหมือนกุไม่ผิด

ต้นไม้ปักหลักแล้ว รู้สึกกระตุกใจ หุ่นศพนอนอยู่ข้างๆ ที่ฉันนั่ง มองหน้า มองหุ่นกันอยู่พักใหญ่ ฉันก็บอกให้ใครเอาผ้ามาคลุมที่เถอะ ฉันกลัว จนกระทั่งฉากพร้อม นื่องๆ นักแรปเริ่มจะมากขึ้นแล้ว

ตามประสานักประวัติศาสตร์ที่จะได้ทำฉากที่เก๋ค้างคาใจมานานกว่ายี่สิบปี แม้จะมีปัญหาเกิดขึ้นอยู่บ้าง แต่ผู้กำกับก็พูดอยู่เสมอว่า “มันต้องริเมกได้สิวะ มันไม่ใช่การผลิตซ้ำรุนแรง แต่มันเป็นสิ่งที่ยังไม่ได้ชำระ มันต้องยำ มันต้องตอกเตือนให้ชนรุ่นหลังรู้ว่ามันเคยเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ยามบ้านเมืองประชาชนแตกแยกเป็นฝักฝ่าย เราเคยฆ่าศพกันมาแล้ว” แกแฮปปีกับการทำงานเสมอมา

ที่เซอร์ไพรส์ฉันมากๆ คือ ในจินตนาการของฉัน พวกแรปเปอร์จะต้องหยาบคาย ดุดัน กวนประสาท หรือเรียกว่า ‘กวนตีน’ ก็ได้ แต่ที่ฉันเจอคือ คุณนัท หนึ่งในแรปเปอร์กลับเดินเข้ามาไหว้ทุกคนในกอง รวมทั้งเด็กเสิร์ฟอย่างฉัน พร้อมเรียก “พี่ สวัสดีครับ”

โวย กรีด มีความเป็นศิลปินที่เตรียมจะดั่ง ส่วนน้อยๆ คนอื่นๆ ตอนที่ฉันเห็นนั้น บางคนยังไม่ปิดหน้า เลยดูรู้เลยว่า เฮ้ย แมงเด็กเรียน แฟนสาวของหนึ่งในศิลปินกระซิบบอกฉันระหว่างรอหน้าว่า "พีคะ มันปิดหน้าเพราะมันรวย อีกคนปิดหน้าเพราะมันเด็กเรียน"

บางคนไม่มาเพราะเป็นอาชีพการงาน แม้กระทั่งคนที่ฉันมองว่าน่าจะกระตือรือร้นที่สุดในวง ก็ยังมายกมือไหว้ฉัน สวัสดีฉัน แล้วบอกว่า "ฝากของด้วยนะพี" ซึ่งเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริงๆ

ฉันก็ได้ฤกษ์เสิร์ฟน้ำเสียที เมื่อกองถ่ายเริ่มเตรียมพร้อม นักแสดงที่แคสต์ถึง 17 คนแรก เดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ตรงกับภาพประวัติศาสตร์ที่สุด ระหว่างนั้นตัวประกอบเริ่มมาถึง และลงจากรถ ฉันอยู่ไกล ไม่ได้สนใจ มัวแต่ทำงานในส่วนของฉัน แล้วสักพักก็ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบกันว่าทำไมถึงมีตัวประกอบผู้หญิง มีหญิงชราด้วย ทั้งๆ ที่คุยกันแล้วว่าชายล้วนตามประวัติศาสตร์ ตามภาพมันชายล้วน แต่คนรับผิดชอบตอบไม่ได้

บอมป์ ผู้ช่วยผู้กำกับผู้ใจเย็นเสมอมา พร้อมหาวิธีแก้ไขอย่างลุ่มลึก แยกกลุ่มชายล้วนไปแต่งตัวรออยู่แถวสองในฉาก

กลุ่มสองดูเหมือนชายแต่เป็นหญิง พอกะล่อมกะแล่มไปได้ เตรียมแต่งตัว อยู่แถวสามในฉาก

กลุ่มสาม หญิงล้วนและหญิงชรา ให้อยู่แถวหลังสุด มัดผม แต่งตัวให้เหมือนชาย อย่าโผล่หน้าหวานๆ ของแต่ละคนให้ชัดนัก

ทีมฉากพร้อมแล้ว ทีมกล้องเริ่มขยับย้ายโลเคชันทั้งหมดไปใกล้ต้นไม้ที่อยู่ใน Green Screen พีเปียเตรียมมอนิเตอร์พร้อม ลำโพงพร้อม กริปพร้อม พีเอกช่างภาพเริ่มใส่ Ready Rig แล้วให้ผู้ช่วยแบกกล้อง Red Raven Ronin 2 เข้ากับตัว เหมือนจิงโจ้แม่ลูกอ่อน บอกเลยโคตรหนัก เด็กเสิร์ฟน้ำแอบเอาหน้าเข้าไปหาพีเอก แล้วถามว่า "ไหวไหมพี" พีเอกบอก "สบาย สมัยก่อนหนักหนากว่านี้"

One Cut Long Take เริ่มต้นโดยแทบไม่มีการซ้อม คาเซะ ผู้ช่วยผู้กำกับด้าน Action Coach พร้อม โหมโรง

อยากให้เข้าใจจุดนี้นิดหนึ่ง เมื่อทุกคนเริ่มเข้าไปใน Green Screen ที่ล้อมรอบเป็นวงกลมบดบังต้นไม้และสภาพแวดล้อมนั้น ไม่ได้มีใครยิ้มแย้มแจ่มใส เฮฮากับสิ่งที่เห็น

นักแสดงทุกคน ตัวประกอบผู้มีเกียรติทุกท่าน ล้วนแต่เสียบ นิ่ง สงบ เผื่อรอเวลาถ่ายทำ ไม่เล่น ไม่เฮฮา ไม่ยิ้มแย้มหยอกเย้ากัน เหมือนแคระพในตู้ศพนั้นๆ ทั้งๆ ที่บางคนไม่ได้รู้ประวัติศาสตร์อะไรเลย แต่ตามรูปภาพต้นฉบับของประวัติศาสตร์ที่แท้จริง ในรูปนั้นหลายคนเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

คาเงะบอกว่ามันยากมากนะ ที่จะทำให้ทุกคนที่ไม่ได้บ้าจี้ มายิ้มแย้มกับสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า ทุกคนมีสติที่จะสงบนิ่ง แต่เราต้องทำงาน เราต้องก้าวไปให้ได้ เราต้องให้ทุกคนเฮฮา

คนที่ต้องเร้าอารมณ์นักแสดงมือสมัครเล่น คือ คาเงะ ที่จำเป็นต้องทำงานอย่างหนักหน่วง ไหนจะเล่นตลกต่อหน้าศพให้นักแสดงขำ ให้เขายิ้ม ชวนให้ยกมือพร้อมกัน ไหนลองหัวเราะสิ ไหนลองเล่นเวฟกันใหม่ ทำทุกวิถีทางให้นักแสดงอินกับบทให้ตรงกับรูปต้นฉบับในประวัติศาสตร์ให้ได้

“เด็กเสิร์ฟน้ำ... นักแสดงเหนื่อย แต่ผมเหนื่อยกว่าหลายท่านนะ” คาเงะอ่อนฉัน

สามเทกผ่านไป ยังมีปัญหาประปราย แต่น้องๆ นักแร็ปเก่งมาก บอกให้รู้ว่าซ้อมมาอย่างดี นักแสดงอาจมีพลาดบ้าง เช่น ทำท่าเหมือนกันเกินไป ยกมือพร้อมกันเกินไป ต้องจัดระเบียบกันใหม่ หลายคนหน้ามืดเพราะเริ่มอบอ้าว แต่หลายคนก็ยังมีอารมณ์ดี

ต้องบอกว่าเพลงช่วยได้เยอะ นักแสดงฟังเพลง จากไม่เข้าใจ เริ่มเข้าใจ จากไม่สนใจ เริ่มสนใจ เริ่มสนใจ เริ่มอินกับบท เริ่มรู้แล้วว่าต้องทำอะไร

อากาศร้อน แฉกน้ำแทบไม่ทัน โชคดีฉันเตรียมน้องไว้ช่วยหลายคน พี่ต๋อย ผู้ช่วยผู้กำกับอีกคนต้องเข้ามาช่วยฉัน ฉันบอกเลย ฉันได้เข้าไปหลัง Green Screen แคร่ครั้งเดียว เพราะแฉกน้ำไม่ทัน ต้องวิ่งเข้าไปแจกข้างใน ฉันกลัว

ฉันไม่ชอบศพ

น้ำหมด... รังสิคะ หาร้านขายน้ำ ขายน้ำแข็ง ทำทางจะอีกหลายคัต
ฉันออกรถทันทีที่รู้ว่าน้ำไม่พอ ไปร้านที่ใกล้ที่สุดเพื่อซื้อน้ำ ระหว่างเลือกยี่ห้อน้ำ ฉันก็นึกในใจ เลือกยี่ห้อนี้แหละ ถ้าเขาถามว่าเครื่องดื่มอะไรเป็นสปอนเซอร์ เป็นท่อน้ำเลี้ยง ฉันจะตอบว่า ทีมถ่ายทำรอดได้ด้วยน้ำจาก... ส่วนเงินค่าน้ำฉันออกเอง 666 บาท

ซ็อก... นี่มันเลขชาตาน... นี่มันเลขหกตุลา...

ขนลุกซู่ไปหมด หัวของขึ้นรถอย่างรวดเร็ว แล้วก็รีบกลับมาที่กองถ่าย

ใกล้จะเทกสุดท้ายแล้ว ปรอยฝนเริ่มมา ฉันกำโบเสริมไว้ในมือแน่น บอกกับเจ้าที่เจ้าทาง และวิญญาณของคนที่ยากไปในวันที่ 6 ตุลาว่า... ขอให้เขาทำเสร็จก่อนที่ฝนจะตกลงมาเถอะ แต่สี่เทกแล้ว มันยังใช้ไม่ได้เลย

ฉันกลับมาถึง พี่เปียเริ่มสวม Ready Rig เอง พร้อมกับนำกล้องลงมาแบกแล้วเตรียมถ่ายรอบสุดท้ายอีกครั้ง เม็ดฝนตกลงบนหน้าฉันหนึ่งเม็ด แล้วก็หายไป เพลงจากลำโพงรถกระบะเริ่มขึ้นอีกครั้ง

"ขออีกครั้งนะครับ ขออีกครั้ง ยิ้มให้มากที่สุด ทำให้ดีที่สุด..." ผู้กำกับตะโกน ผู้ช่วยผู้กำกับทุกคนช่วยๆ กัน ตะโกน ร้องขอนักแสดงทุกคนให้ทำใหม่อีกครั้ง

แล้วมันก็ผ่านไปได้ในที่สุด พร้อมกับฝนที่ตกจนต้องเอาร่มมากาง มันผ่านไปได้ด้วยดี รอยยิ้มของผู้กำกับ และน้องๆ ผู้ช่วยทุกหน่วย บอกฉันต่างคนต่างกลับบ้าน...

หลังวันถ่ายทำสองวัน

“พี่อยู่ไหน” เด็กเสิร์ฟโทรถามผู้กำกับ

“อยู่สนามหลวง

“ไปทำอะไรวะพี่”

“มาถ่ายรูปภาพเบื้องหลังของฉาก เตรียมเอาไปทำ CG” พี่เปียกล่าวตอบพร้อมกับบอกว่า “เจ้าหน้าที่ไม่ให้พี่ถ่าย”

“พี่ก็ทำตัวเป็นนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นสิ จะได้ไม่มีใครท้วง”

“ทำไมต้องญี่ปุ่นวะ”

“มีคนบอกว่า พี่เหมือนเจ้านิกายโอมชินริเกียว”

แกวางหูไป สงสัยไปงอนอยู่หลังเสาหลักเมือง

สนามหลวง ไม่ใช่เรื่องง่ายอีกต่อไป

.....
“เป็นไงบ้างพี่”

“CG มีปัญหานิดหน่อย”

.....

6 ตุลาคม

"อ้าวพี่ ยังไม่เสร็จหรือ MV อะ"

"โอย มีแต่คนทวงกู"

.....

26 ตุลาคม

"พี่จะเปิดตัวว่าเป็นผู้กำกับใหม่" ฉันทามผู้กำกับ

"น้องเขากล้า พี่ก็ต้องกล้า"

"หนูกลัว"

"เสิร์ฟน้ำอย่างเดียว มึงจะกลัวอะไร"

"กลัวไม่ได้ไหนกระแสมั้ง"

.....

แปดแสนห้าหมื่นวิว

"เอาไงพี่ เขาชู้" เด็กเสิร์ฟถามทุกคน

"ก็แล้วแต่" ผู้กำกับบอก

"ผมยังงี้ก็ได้" ผู้ช่วยผู้กำกับบอก

"เวลาเขาจับ มันมีนักข่าวมาด้วยใหม่ครับพี่ ผมกำลังอยู่กับสาวที่ไม่ใช่แฟน ผมกลัวแฟนผมรู้" ทีมงานอีกคนถาม

"พี่ครับ ผมสะสมรูปโป๊สมัยเอโดะ เขาจะจับว่าผมมีรูปอนาจารใหม่ครับ" ทีมงานอีกคนเสริม

เด็กเสิร์ฟ: ปวดหัวมาก บอกเลย

.....

สองล้านวิว

"พีเป็นไงกันบ้าง"

"ชีวิตகுตอนนี้ถ้าเป็นหนัง คงต้องเป็นแบบ Action Thriller"

"ผมพาสาวออกจากพื้นที่แล้วครับ"

"ผมปลดงานศิลปะส่งคืนต้นสังกัดเรียบร้อย เคลียร์พร้อม"

.....

สิบหกล้านวิว

"ไหวไหมพี"

"พูดซ้ำๆ ให้สัมภาษณ์จนเหนื่อย ชี้เกี่ยจพูดแล้ว"

"ชีวิตช่วงนี้ ต้องแข็งแรงเป็นพิเศษ"

"สู้ พี ผมสู้"

.....

ยี่สิบสามวิ

“เลิกถามกูเถอะ กูซีเกียจพูดแล้ว” พี่เปียตอบพลางกินน้ำเฮือกๆ

“ไม่พูดก็ได้ แต่เล่าให้ฟังหน่อยสิ ทำไมถึงเลือกฉากนี้ ในช่วง 6 ตุลา 2519” ฉันท้อพี่เปียมาตอบฉันให้ได้ก่อน

“เฮ้อ เป็นทีมงานแต่ไม่รู้เลยเธอ” สายตาแกมองมาแบบนั้น “นี่จำอะไรไม่ได้เลยเธอ” ก่อนจะถอนหายใจยาว แล้วเริ่มร่ายยาวให้ฉันฟังถึงเหตุการณ์ 6 ตุลาคมกับบันทึกความทรงจำ งานวิจัยเพิ่มเติมที่ได้ข้อมูลใหม่มา

“รู้ใหม่ว่ามันไม่ได้มีแค่ 2 ศพอย่างที่เคयरู้กัน แม้แต่เพื่อนๆ พวกเขาเองก็ยังไม่รู้

รู้ใหม่ว่าที่รู้ตอนนี้มีถึง 5 ศพที่โดนแขวน ไม่ได้แขวนที่ต้นนี้ต้นเดียว แต่แขวนต้นอื่นบ้าง โดนลากไปหน้าศาลบ้าง แล้วโดนแขวน ต่างกรรมต่างวาระ ในเหตุการณ์เดียวกันนี้แหละ หลายคนรู้แต่ไม่ยอมพูด หลายคนไม่รู้และไม่พยายามรู้ มันค้างอยู่ในใจ มันยอกอยู่ในใจ แล้วที่บอกว่่าต้นมะขาม มันไม่ใช่ต้นมะขาม มันอาจเป็นหางนกยูงหรือต้นอะไรสักต้น

มันยังค้างคาอยู่ในสมอง มันไม่หายไปไหน แล้วมันทำให้ไม่ได้ที่จะแกล้งลืมมัน เหมือนที่หลายๆ คนทำ”

เราจะอยู่ในโลกสวยแบบนี้ไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้เรื่องราวของคนที่ถูกขย้ำจริงๆ หรือเราไม่คิดบ้างหรือว่าสักวันคนที่เรารักอาจจะพลาดพลั้งด้วยอุบัติเหตุที่คนอื่นตั้งใจทำให้ หรืออาจเป็นเราที่ถูกกลืน...

เราจะแกล้งลืมแล้วเป็นคนดีที่หัวอ่อน มีแต่รอยยิ้มให้แกกัน โดยที่ไม่สนใจว่าคนร้ายให้อาจจะอยู่ข้างกายยามเช้า แลวขึ้นรถโดยสารมาด้วยกัน

เราจะเป็นคนใจดำ อยู่ในประเทศสยาม
หรือเราจะเป็นคนกล้าหาญ รับความจริง ในประเทศที่ต้องก้าวต่อไป

เราจะแก้ไขในสิ่งผิด
หรือเราจะยึดเยียดสิ่งผิดต่อให้คนรุ่นหลัง

เราจะเป็นแค่คนวันนี้
หรือเราจะเป็นคนชาติวันนี้ให้กับคนวันหน้า

เด็กเสิร์ฟอย่างฉัน ก็เป็นเพียงแมลงสาบน้อยๆ ตัวหนึ่ง
ที่ได้เสิร์ฟน้ำให้กับผู้วาดศิลปะไว้ในหัวใจใครหลายคน

ด้วยความเคารพในวิญญานวีรชน 6 ตุลาคม 2519 ที่มีนาม และไร้นาม
ประวัติศาสตร์ที่ถูกบีบให้ลืม
บาดแผลที่ยังค้างอยู่ในใจใครหลายคน

ลิลลี่ คู

เด็กเสิร์ฟน้ำในกองถ่ายเอ็มวี 'ประเทศกูมี'